

RECENSION

Toni Servillo
som Giulio
Andreotti i
Il Divo

Il Divo

Originaltitel Il Divo

Svensk titel Il Divo

Regi Paolo Sorrentino

Producent Andrea Occhipinti, Francesca Cima,
Nicola Giuliano

Manus Paolo Sorrentino

Foto Luca Bigazzi

Roller Toni Servillo, Anna Bonaiuto, Paolo Graziosi,
Giulio Bosetti, Flavio Bucci m fl

Italien, Frankrike 2008

Längd i tid 1 tim 57 min

Censur tillåten från 15 år

Distributör Folkets Bio AB

Moro kidnappades av Röda brigaderna och mördades. Om han själv hade någonting med dådet att göra blir aldrig glasklart.

Sorrentino vill mer än gärna likställa Andreotti med Francis Ford Coppolas Gudfader. Han tar emot allmosor, har en vördnadsfull respekt hos folket och en nära stab med olika roller och funktioner. Underbettet hos Don Corleone är hos politikern en kutrygg. Skådespelaren Toni Servillo (*Gomorra*) visar upp lågmäld briljans när han tar sig an det kroppsliga handikappet. Han går omkring som ett skrämmt litet barn i korridorerna. Hopkrupen och inestängd i sfären som ramas in av hans framskjutna axlar. Servillo bevisar att det är en minst lika stor skådespelarkonst att låta små nyanser styra som det extroverta och dramatiska. Han belönades med en European Film Award för tolkningen.

Regissören är ett filmestetiskt underbarn. Han leker med mediet och ger det surrealistiska dimensioner. Inte helt olikt det som Tom Tykwer ville skapa i sina tidiga filmer. I senaste filmen låter han dessutom fotot få ett chiaroscuro-effekt som förmodligen är en hälsning till mästarmålare och landsmän som Caravaggio och Rembrandt. De effektiva skiftningarna mellan ljus och mörker låter Andreotti träda in en egen kapsel, bort från en pressande vardag. Samtidigt ger den filmen en klaustrofobisk dimension.

Regissören har också en rytm och timing som få och bygger upp sina rörliga bildpanåer med minutiös precision. Det starkaste exemplet på hans skicklighet är kanske mästerverket *Le conseguenze dell'amore* (2004), fortfarande en av 2000-talets finaste stilövningar. Hans hyperstilistisk kanske blir för överlastad för en del men den står lyckligtvis aldrig i vägen för relevant och empatiskt innehåll. Ett problem som annars flertalet regissörer från den fina filmskolan dras med.

Fredrik Söderlund

"Om man inte kan säga något gott om en människa, är det bäst att inte säga något alls".

Citatet är från Giulio Andreottis mor, den kristdemokratiska politiker som *Il divo* porträtterar i inte helt färgglada kulörer.

Att försöka bena ut och koppla ihop varje person, politiker eller närestående människa man blir pepprad med i Paolo Sorrentinos film är bara det en labyrint. Vi är i Rom i tidigt 90-tal. Andreotti är mitt uppe i sin tredje period som premiärminister när regeringen håller på att krackelera. De blir anklagade för samröre med maffian när det uppdragas att en mängd mord på journalister och stadsmän har kopplingar till överhuset.

Andreotti själv säger sig inte ångra någonting i sitt liv. Men det finns en sak som gnager hans samvete, att partikamraten Aldo